

Sygnatura akt VIII C 3021/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko R. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3021/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2015 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu R. R. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 259,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zawarł w dniu 24 listopada 2012 roku z pierwotnym wierzycielem - (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr KM- (...) -A. Umowa ubezpieczenia dotyczyła samochodu D. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany nie uiścił raty składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej mu przez ubezpieczyciela ochrony ubezpieczeniowej. Na kwotę pieniężną dochodzoną pozwym składają się: należność główna z tytułu zaległej raty składki ubezpieczenia OC w wysokości 207 zł oraz odsetki od w/w raty naliczone od dnia 6 maja 2013 roku do dnia 8 lipca 2015 roku w wysokości 52,92 zł.

W dniu 28 maja 2015 roku powód zawarł z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę cesji wierzytelności przysługującej cedentowi m.in. w stosunku do pozwanego.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 17 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, że polisę ubezpieczeniową, którą przejął wraz z zakupem samochodu, przekazał nowemu właścicielowi pojazdu wraz

z umową sprzedaży samochodu w dniu 28 stycznia 2013 roku, wobec czego obowiązek zapłaty raty składki przypadał już na nowego właściciela. Pozwany oświadczył ponadto, że o zbyciu pojazdu poinformował ubezpieczyciela.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 5v.-7)

Postanowieniem z dnia 8 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 10 v.)

W piśmie procesowym opatrzonym datą 25 listopada 2015 roku powód podtrzymał żądanie pozwu.

(pismo procesowe powoda k. 39-40)

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2016 roku pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w całości oświadczył, że nie zawierał umowy ubezpieczenia pojazdu M. D. o numerze rejestracyjnym (...) z InterRisk, a wszystkie dokumenty związane z ubezpieczeniem pojazdu przekazał kupującemu. Pozwany podniósł ponadto zarzut nieudowodnienia roszczenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

W imieniu powoda na rozprawę nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy k. 46)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2013 roku R. R. sprzedał R. L. samochód osobowy marki D. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(kserokopia umowy sprzedaży k. 7v, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 maja 2015 roku powód zawarł z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Tego samego dnia wskazane strony zawarły również umowę o przekazaniu danych osobowych.

Tabela, zapisana na płycie CD załączonej do pisma procesowego pełnom. powoda opatrzona datą 25 listopada 2015 roku, nie jest opatrzona żadnym podpisem, pieczęcią ani informacją w jakim celu tabela ta została sporządzona. Tabela wskazuje następujące dane: Nr id klienta – (...), rodzaj ubezpieczenia

– OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, nazwa kontrahenta (imię i nazwisko)

– R. R., adres – (...) Ł., ul. (...), ulica – Słowiańska 24/16, miast – Ł., kod pocztowy – 93-101, numer polisy – KM-(...)-A, data zawarcia – 24.11.2012, początkowe okresu – 24.11.2012, koniec okresu – 05.11.2013, termin płatności – 05.05.2013, kwota w PLN – 207, marka – D. (...)/ (...), model – Nubira 1,6 kat Mr'00, nr.rej. – (...), nr.VIN – (...), PESEL

– (...), regon - , NIP - , T. - , T.kom. - , e-mail - , Oddział – 13/046.

A. K. – Prezes Zarządu (...) S.A. podpisał oświadczenie opatrzone datą 28 maja 2015 roku o następującej treści:

„Działając w imieniu (...) S. A. z siedzibą we W. ul. (...), (...)-(...) W., wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy Krajowego rejestru Sądowego, numer KRS (...), oświadczam, iż dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 28-05-2015r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Spółka Akcyjna V. (...).”

(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności k. 17-23, kserokopia umowy o przekazaniu danych osobowych k. 23v-25v., oświadczenie k. 15, płyta CD k. 41 wraz z wydrukiem

k. 47-49, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego dochodzona przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.. Strona powodowa wprawdzie złożyła kserokopię umowy przelewu wierzytelności oraz umowy o przekazaniu danych osobowych, ale nie wykazała żadnym dokumentem, że przedmiotem przelewu była wierzytelność dochodzona od pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że powyższe nie wynika z umowy ani z bliżej nieokreślonej tabeli zapisanej na płycie CD, w której wskazane są wprawdzie dane pozwanego, ale w której w żaden sposób nie wskazano, że tabela ta stanowi załącznik do umowy przelewu wierzytelności ani w jakim celu została stworzona. Tym samym, wobec oświadczenia pozwanego złożonego na rozprawie, że nie zawierał umowy z cedentem, brak jest możliwości przyjęcia, że okoliczność przelewu wierzytelności jest między stronami bezsporna. Podkreślić należy, że tabela, o której mowa nie może być nawet potraktowana nawet jako dowód z dokumentu prywatnego wobec tego, że nie jest opatrzona żadnym podpisem (nie ma na nim nawet żadnej pieczęci ani wskazania celu w jakim została sporządzona), nie ma zatem żadnej wartości dowodowej, wobec kwestionowania powództwa przez pozwanego. Z całą stanowczością podkreślić należy, że tabela ta niczego nie wyjaśnia i nie udawania. Jest to zwykły zapis na płycie CD, który przy tym ma stanowić główny i w zasadzie wyłączny dowód na objęcie umową przelewu wierzytelności dochodzonej od pozwanego. Powyższej okoliczności nie dowodzi również złożone do akt oświadczenie prezesa powodowej spółki opatrzone datą 28 maja 2015 roku, w którym stwierdza, że: „dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność została nabyta na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w W. w dniu 28-05-2015r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Spółka Akcyjna V. (...)”. Podkreślić należy, że we wskazanym oświadczeniu brak jest jakichkolwiek bliższych danych wskazujących, że oświadczenie to zostało sporządzone na potrzeby przedmiotowego postępowania i dotyczyło wierzytelności względem pozwanego. Wskazany dokument jest tzw. dokumentem prywatnym, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba podpisana pod takim dokumentem złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Dokument tego rodzaju, nie może stanowić i nie stanowi dowodu na okoliczność objęcia umową przelewu konkretnej wierzytelności. Materialna moc dowodowa tego dokumentu jest nikła. Treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest bowiem objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzytelnością wobec wskazanej osoby.

Powód nie wykazał również żadnym dokumentem zasadności przedmiotowego roszczenia, nawet gdyby przyjąć że zdołał wykazać swoją legitymację czynną, co jednak w ocenie Sądu nie zostało wykazane i co należy z całą mocą podkreślić. Powód nie złożył **żadnego** dowodu potwierdzającego fakt zawarcia umowy OC przez R. R. z (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W., czy dokumentu potwierdzającego wysokość nieopłaconej raty składki. Tym samym za nieudowodnioną należy uznać okoliczność zawarcia tej umowy jak i wysokość dochodzonego roszczenia, wobec kategorycznego stanowiska pozwanego, który na rozprawie w dniu 6 lutego 2016 roku oświadczył, że nie zawierał umowy ze wskazanym ubezpieczycielem a sama wysokość roszczenia jest nieudowodniona. Podkreślić w tym miejscu należy, że bez znaczenia pozostaje okoliczność,

że tak kategoryczne zarzuty pozwany podniósł na rozprawie. Oczywiście procesowe stanowisko pozwanego poddane zostaje ocenie Sądu, niemniej powód od samego początku reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika konsekwentnie nie składał żadnych dowodów, które pozwoliłyby na negatywną weryfikację twierdzeń pozwanego.

Pełnomocnik powoda, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy dobrowolnie rezygnując z uczestnictwa w niej tym samym pozbawił się możliwości złożenia stosownych wniosków dowodowych gdyby nie zgadzał się z zarzutami pozwanego. Jedyne na marginesie wskazać należy, że zadłużenia pozwanego nie wykazuje również tabelka, o której wcześniej była mowa zawierająca dane dotyczące osoby R. R. z powodów, o których wcześniej była mowa, a które również do wysokości zadłużenia pozwanego mają pełne zastosowanie wobec czego zbędnym jest ich powtarzanie w tym miejscu.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanego ani tym bardziej jej wysokości. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy ubezpieczenia i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P. (...) -148). Wskazać należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Treść powołanych przepisów jasno wskazuje, że zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty
kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.